

тивъ убийствата, грабежитъ отъ страна на властта; да насържаватъ народнитъ училища; да ратуватъ за обединение на народа въ едно цѣло и пр. Обаче, „Екзархията, за осъществлението на която бжлгарскиятъ народъ прекара или, по право да кажемъ изгуби 20 години въ борба съ двамата заклѣти свои исторически врагове... е принесла такава полза на тоя народъ, каквато му са принесли различните хатихумаюне, хати-шерифе и гюлханета“. Тази инертностъ предизвикала възмущение у народа, който очаквалъ повече. Но все пакъ намира думи да оправдае духовенството: „И наистина, ако нашето духовенство и да би искало да бжде малко по човѣчоско отъ разбойниците на Фенеръ . . . то и това предполагаемо желание е немислимо да може да са осъществи подъ варварските пети на нашите притеснители . . .“ (бр. 7, г. I, 1875 г.). Така Ботйовъ стига до своето любимо заключение, че всѣка възможностъ за културно развитие и преуспѣване е изключена, докато не се добие политическата свсбода . . .

„Знаме“ се бори не само за политическа свобода, но и за смекчаване социалнитъ различия; за установяване на непринудени, свободолюбиви и искрени отношения между хората.

Отъ време на време жлъчно напада чорбаджиитъ, които държали съ властта и отивали противъ интереситъ на народа. Тѣ били считани за регресивенъ елементъ, спѣващъ народното развитие.

„Знаме“ е обнародвалъ нѣколко подлистници („Записки за Бжлгария и за бжлгарите“, „Кжджали“ и др.), както и нѣкои книжовни критики на Ботйова. Ботйовата критика е силна, остра, злъчна. Неговитъ критични бележки върху нѣкои литературни произведения, периодически издания и върху литературната дейностъ на нѣкои писатели отъ тази епоха, сж пропити съ ирония, достигаща до цинизъмъ. Той отрича качествата почти на всички тогавашни писатели и публицисти, които нарича „доктори на глупостта“ и „списатели на разумни безсмислици“ (бр. 8, г. I, 1875 г.). Не признава дори таланта на Вазова. Не одобрява начина на списването на почти всички бжлгарски списания; тѣ разпространявали въ повечето случаи безполезни знания. Ботйовъ поддържа нуждата само отъ полезни знания и въ това отношение се доближава до разбиранията на Каравелова. Списва се на чистъ, хубавъ бжлгарски езикъ.

Благодарение на Ботйова, който има доста правдиви разбирания, както по свѣтовнитъ и балкански проблеми, тъй и по литературнитъ и социални прояви, богато надаренъ съ качества да полемизира темпераментно, да увещава убедително, вестникътъ успѣлъ да стане истински народенъ органъ, който умѣлъ да защитава интереситъ на подтиснатия народъ и да отхвърля упрѣцитъ на неговитъ против-